

Když toho dne už podruhé vycházel z kanceláře, cítila jsem, jak se mi hrud' napíná nadšeným očekáváním. Věci se daly do pohybu. Možná se doopravdy v životě někam posunu.

Otevřela jsem polystyrenovou krabičku, připravená pochutnat si na obědě, který mi přinesl. Uvnitř bylo pár soust zvadlého salátu a čtvrtka kuřecích prsou omatlaných barbecue omáčkou.

Daroval mi svoje nedojedené zbytky.

Kapitola 3

„Čau, mami,“ řekla jsem do mobilu, zatímco jsem přejížděla do vedlejšího pruhu.

V reprácích autorádia se ozval její hlas. „Ahoj, zlato. Jak se máš?“

„Ujde to. Zrovna jedu z práce. Jak se vám s tatškou daří? Pouštíte se tenhle týden zase do nějakého jídelního hazardu?“ Moji rodiče to s technologiemi docela uměli, ale právě teď pomáhali vychytat mouchy aplikaci na objednávání jídla, kterou vyvinul jeden z jejich přátel. Při prvním pokusu – to bylo minulý týden – dostali porci fast foodu snad pro dvacet lidí, podruhé se snažili objednat burgery, ale přišel jim dort. Těch much k vychytání bylo dost.

Máma se zasmála. „Tenhle týden se žádné nemilé překvápko nekonalo.“

„Protože jste tu apku nepoužili?“

„Možná... A co ty?“ zeptala se. „Pořád randíš s tím chlápkem z jógy? To tvoje vyprávění o osudovém setkání se mi líbilo.“

Možná o těch osudových setkáních mluvím moc často, když už to na mě vytahuje i máma. „Vlastně už ne. Vyklubal se z něj vyznavač teorie o ploché Zemi.“

Zasmála se. Když jsem se k ní nepřidala, řekla: „Počkej, to myslíš vážně?“

„Naprosto vážně, bohužel.“

„To mě mrzí. Víím, jak moc toužíš najít lásku. Držím palce. Muž tvých snů určitě čeká na nejbližší vlakové stanici nebo někde na slepičí farmě. Obšancovala sis slepičí farmy?“